

Afhøringslokalet havde ingen vinduer, kun grå vægge, i midten tre stole og et bord. Luften var klam. Varm.

Alexander Blix havde tilbragt utallige timer i forskellige afhøringslokaler, men ikke her, hos Kripos. Og helt afgjort aldrig på den her side af bordet.

Han tog sig til panden. Bandagen. Stingene sved.

Tanken om Iselin fik en endnu skarpere smerte til at brede sig fra mellemgulvet op til brystet. Hans dejlige, lille pige. Det forskræmte blik. Den ubevægelige krop. Alting var sket så hurtigt. Han havde ikke nået at tænke.

Døren foran ham gik op.

“Beklager, at du har måttet vente,” sagde manden, der trådte ind i lokalet. “Der sker rigtig meget lige nu.”

Bjarne Brogeland var næsten 190 centimeter høj og veltrænet, selvom han var i slutningen af fyrrerne, og omhyggelig med sin påklædning og fremtoning. Kortklippet, mørkt hår. Nybarberet, så det ud til, derfra hvor Blix sad. Lokalet blev straks fyldt af en maskulin parfume, som fik det til at vende sig i maven på ham.

Brogeland tog et par forsigtige skridt ind i lokalet, mens døren lukkede sig automatisk bag ham. Han havde et glas vand i den ene hånd og en bunke papirer og en kuglepen i den anden. Han satte sig. Lagde papirerne fra sig og målte Blix med blikket, som om han registrerede de skader, han havde pådraget sig, og tog bestik af dem.

Blix havde arbejdet i samme afdeling som Brogeland i mange år, dog sjældent sammen med ham, af den simple grund at de

aldrig var kommet særlig godt ud af det med hinanden. Blix tog det med andre ord ikke særlig tungt, da han hørte, at Brogeland skulle begynde som specialefterforsker i Kripos.

“Hvordan går det med din datter?” spurgte Brogeland.

Blix tog en dyb indånding. Billederne skyllede koldt gennem ham. Han så rebet for sig, faldet, den livløse krop på det beskidte betongulv. Blodet og den forvredne stilling.

“Jeg ved det ikke,” sagde han og sukkede dybt og måtte kæmpe for at holde tårerne tilbage. “Jeg ville få besked, så snart de var færdige på operationsstuen. Men ... I har jo taget min mobil, så ...”

“Du ved, hvordan det er,” sagde Brogeland.

Han så ned.

“Ja.”

“Jeg har givet besked om, at de skal komme herind, så snart de hører noget.”

“Hvem er *de*?” spurgte Blix.

“Øh, de andre her i huset. Som sidder og ser og lytter med.”

Han nikkede mod et kamera oppe i lokalets venstre hjørne. Blix fulgte ikke hovedbevægelsen. I stedet spurgte han:

“Skal I også afhøre Emma?”

“Det kan jeg ikke svare på,” svarede han. “Du ved ...”

“Taktiske hensyn,” sagde Blix.

Brogeland trak på smilebåndet, men uddybede ikke.

“Er du sikker på, at du ikke vil have en advokat til stede?”

“Ja.”

“Og er du sikker på, at du er i stand til at gennemføre det her? Nu hvor ...”

“Jeg vil bare have det overstået,” sagde Blix. “Så jeg kan komme tilbage til Iselin.”

Brogeland så på ham med sammenknebne øjne, som om han tvivlede på, at Blix i det hele taget kunne få lov at forlade huset.

Blix fastholdt hans blik. Specialefterforskeren flyttede på sig i stolen. Tog en slurk af sit vandglas. Sikrede sig, at videokameraet kørte, inden han oplyste, hvem der var til stede i lokalet, hvad klokken var, og hvilken sag det drejede sig om.

“Du kender proceduren, Blix,” sagde Brogeland. “Vi skal igennem det her.”

“Det har jeg ingen problemer med.”

“Fint. Alder?”

“48 år.”

“Civilstatus?”

“Fraskilt. Jeg bor alene.”

“Adresse?”

“Tøyengata 13 i Oslo.”

“Hvad er dit arbejde?”

“Politikommisær, Afdelingen for volds- og seksualforbrydelser, Oslo politidistrikt.”

“Hvor længe har du været det?”

“De sidste otte år.”

“Og hvor længe har du sammenlagt arbejdet i politiet?”

“I 21 år og næsten syv måneder.”

Blix svarede uden at flytte sit blik fra et punkt på gulvet. Der var blevet trykkende varmt. Han svedte, men tørrede det ikke af.

“Timo Polmar,” fortsatte Brogeland. “Hvem er det?”

“Det ...”

Blix pressede fingrene mod hinanden.

“Det ved jeg ikke.”

“Du ved det ikke?”

“Nej.”

“Men det er ham, du skød og dræbte?”

Blix skar en grimasse. Den parfume ...

“Det vil jeg tro,” sagde han. “Men jeg kan ikke sige det med sikkerhed.”

“Hvorfor ikke?”

“Jeg ... har aldrig set ham før i dag. Og jeg tjekkede ikke hans ID, efter at jeg havde ...”

Brogeland rynkede panden og noterede noget på sine papirer.

“Du skød ham fire gange?”

“Det skal nok passe.”

“Hvorfor fire?”

“Fordi ...”

Blix trak vejret dybt.

“Fordi det var det, der skulle til for at standse ham.”

Brogeland betragtede ham i nogle sekunder.

“Jeg gjorde det, fordi jeg mente, at det var nødvendigt,” uddybede Blix. “Netop i den situation var det berettiget at skyde. Det var fire *berettigede* skud.”

Det sagde Brogeland ikke noget til.

“Kan du sige mig, hvad grunden er til, at vi sidder her?” kom det til sidst fra ham. “Kan du forklare, hvordan det er gået til, at du har skudt og dræbt en mand her til aften?”

Blix rettede sig lidt op og lagde fingrene mod hinanden, så de dannede en trekant.

“Jeg kan da prøve.”

32 timer tidligere

“... og det lyder måske banalt, hvad jeg skal sige nu, men det aller-vigtigste, man kan gøre som pårørende eller efterladt, er at give sig selv lov til at mærke efter, præcis hvad man føler. Det er tilladt at være vred og ked af det, når man har oplevet det, I har. Og det er tilladt at trække sig lidt og kun tænke på sig selv en tid.”

Blix lod blikket glide hen over forsamlingen. Arrangørerne havde sagt, at der ville komme omkring 60 personer, men der var næppe mere end 40 i salen. Men 40 personer var lig 40 skæbner. De så alle op på ham og havde alle været igennem en krise. De havde oplevet at miste et nært familiemedlem i en ulykke eller som følge af en forbrydelse.

Emma Ramm var en af dem.

Hun sad på første række med sin notesblok på skødet og fulgte opmærksomt med, som hun havde gjort under hele foredraget. Det var ikke, fordi hun havde brug for at høre på hans selvføl-geligheder. Var der nogen, som havde skullet håndtere at miste nogen, var det hende. Blix havde foreslået hende at komme allige-vel, fordi hun var i gang med at skrive en fagbog om emnet. Både foredragsholderne og tilhørerne kunne have input til bogprojektet.

Mobiltelefonen vibrerede i lommen. Det måtte være noget vigtigt. Det var syvende eller ottende gang, og han overvejede at tage den frem, men valgte at lade være.

“Det er fristende at lægge låg på sine følelser,” fortsatte han. “Men følelser er virkelige. Det er ikke forkert, hvad I føler. Det er ikke noget, I skal pakke væk, men det kan også være fristende at gøre det modsatte, at give de følelser, man har, næring. Ved at

hade, for eksempel. Det er også i orden at hade. Det er helt naturligt at hade, at mærke en trang til eller et ønske om at tage hævn.”

Telefonen gav op. Han så ned på sine stikord, sprang en personlig anekdote over og fortsatte.

“Den store forskel,” fortsatte han, “ligger i, hvad I vælger at stille op med de følelser. Tager I hævn, så er det ikke længere følelser. Så handler I på baggrund af de følelser, og I bryder loven. Og så” – han smilede flygtigt – “kommer der sådan en som mig for at standse jer.”

Spredt, forsigtig latter i salen.

“Forhåbentlig inden I når så langt,” tilføjede han med et smil.

Så blev han alvorlig igen.

“Sorg har mange facetter. Og alle sørger på sin egen måde. Nogle synes også, det bliver tungt, når medierne ikke længere er interesserede. Så indfinder tomheden sig, måske også en bitterhed, fordi I føler, at folk er ligeglade. For folk forstår ikke, at for jer gør det stadig lige så forbandet ondt – hele tiden.”

Blix lagde ekstra tryk på bandeordet. Det plejede at have en effekt på forsamlingen.

Egentlig brød han sig ikke om at holde foredrag, men der var kommet stadig flere forespørgsler de senere år. Han var glad for, at han snart var færdig her. At det snart var weekend. Han håbede ikke, at telefonopkaldene betød overarbejde. Han skulle hjem, så snart han var færdig. Åbne en dåse øl eller to og ikke lave andet end at lade det blive aften og weekend.

Han begyndte at runde af og opfordrede alle til at tale med hinanden.

“Det er jo den største af alle klicheer, men i mangel af en trylleformular for, hvordan I kan, skal eller bør håndtere noget så svært som det, I har været igennem, kan det være smart at ty til det helt enkle. Møde hinanden og tale med hinanden, gerne på tværs af familier. På tværs af oplevelser. Hjælp hinanden. Sammen er I stærkere. Sammen kan I komme ud af det smertefulde og svære.”

Igen vibrerede det i lommen. To korte sitrende bevægelser mod låret. En sms.

Blix tjekkede uret på talerstolen. Han havde endnu nogle

minutter tilbage af den afsatte tid, men havde strengt taget sagt det, han ville.

“Tak for i dag,” sagde han og samlede sine noter til foredraget.

Han stod lidt og tog imod den høflige applaus, smilede og nikkede et par gange.

Arrangøren kom op på podiet med en buket blomster i efterårsfarver. Hun sagde nogle ord om, hvor glade de var for, at han havde taget sig tid til at komme. Blix trykkede hendes hånd og nikkede på ny, inden han hængte mikrofonen af og gav den til lydteknikeren.

Han tog nogle skridt væk fra podiet og fiskede mobilen frem.

Ni ubesvarede opkald.

Fingeren gled hen over skærmen. Kovic havde ringet to gange. Også Hagen, for kun et par minutter siden. Men først og fremmest var det de fire opkald fra Iselin, der sprang i øjnene. Alle lige efter hinanden.

Han gik ud af opkaldsloggen og ind på sine sms'er. Hagen bad ham ringe, så snart han fik sms'en. Blix mærkede sin uro stige. Han trykkede på chefens nummer og lagde telefonen til øret.

“Har du hørt det?” spurgte Hagen, han svarede øjeblikkeligt, som om han havde siddet med telefonen i hånden og ventet.

“Hørt hvad?” spurgte Blix og smilede hurtigt til en af tilhørerne til foredraget. Så lagde han en finger mod det andet øre for at blokere for de summende lyde fra salen.

“Vi er rykket ud med et stort mandskab til Kovics hjem,” svarede Hagen. “Det drejer sig om en indtrænger. Flere skud skulle være affyret. Hvor er du?”

Blix svarede ikke.

“Har du talt med Kovic?” spurgte han i stedet.

“Hun tager ikke telefonen.”

Det strammede i hans mellemgulv. Blix tænkte på Iselin, som lejede et værelse hos Kovic, når hun var hjemme i Oslo i weekenderne. Hun havde forsøgt at ringet til ham fire gange.

“Er du der?” spurgte Hagen.

“Jeg ringer tilbage til dig.”

Hagen var i færd med at protestere, men Blix lagde på og ringede til Iselin.

Ikke noget svar.

Blix bandede indvendigt og fandt sms'erne, der var tikket ind. Han så, at Iselin havde lagt en besked på hans telefonsvarer.

Blix ringede til telefonsvareren og hørte først en besked fra Hagen, der var en gentagelse af det, han netop havde sagt, men med en tilføjelse:

“En pige, der ikke identificerede sig, ringede til 112. Iselin bor hos Kovic, ikke? Det behøver selvfølgelig ikke at være hende, det vil jeg godt understrege, men ring til mig! Ring så hurtigt, du kan!”

Blix trykkede videre til næste indtalte besked. Han hørte fumlen og hektisk vejrtrækning, hurtige skridt på asfalt.

Og så: “Far!”

Blix havde både set og hørt datteren bange, men denne gang var der en skinger panik i hendes stemme, som han aldrig havde hørt før. Hun løb og prøvede at tale samtidig.

“Jeg ... tror, han skød hende!” råbte hun.

Mere fumlen, stakåndet vejrtrækning. Lyden af en bil lige i nærheden. Et svijs fra en gren, som om hun masede sig gennem noget buskads.

“Han ... kommer måske efter ... mig. Far, du må ...”

Så blev opkaldet afbrudt.

“For helvede,” sagde Blix og tjekkede, hvornår hun havde ringet. Det var 21 minutter siden.

Han forsøgte igen at ringe til hende. En kvinde blandt tilhørerne prøvede at få øjenkontakt. Blix vendte sig om, mens han ventede på svar. Samlede notaterne sammen med én hånd og lukkede tasken, mens han lod den ringe. Og ringe. Og ringe.

Emma stod et par meter væk og betragtede ham. *Hvad sker der?* mimede hun. Blix svarede ikke. Telefonen blev stadig ikke taget.

Så endelig blev der svaret i den anden ende:

“Far.”

Iselin hviskede. Og skælvede. Det lød, som om hun trak vejret i korte gisp.

“Iselin,” sagde Blix. “Hvor er du? Hvad sker der?”
“Jeg ... gemmer mig,” sagde hun.
“Iselin, hør på mig: Hvor er du?”
“Jeg ...”
Han hørte, at hun var fjern. At hun ikke var i stand til at tænke.
Han gentog spørgsmålet.
“St. Hanshaugen,” kom det til sidst. “Selve højen.”
“Er der nogen efter dig?”
Igen måtte han stille spørgsmålet to gange.
“Det ved jeg ikke.”
Hun græd fortvivlet.
“Kovic, hun ...”
Hun kunne ikke fuldføre sætningen.
“Har du ringet til 112?”
Det varede et par sekunder, før hun sagde ja.
“Jeg kunne ikke få fat i dig.”
Det lød som en anklage, og sådan følte han det også.
“Har du fortalt dem, hvor du er?”
Hun gispede.
“Det ... kan jeg ikke huske.”
“Ring til dem igen og få dem til at komme og hente dig. Fortæl dem nøjagtig, hvor du er, og så sender de en patrulje.”
“Kan du ikke komme?”
“Jeg er tyve minutter derfra,” svarede han, men vidste, at der kunne være tale om længere tid. “Patruljen vil være der hurtigere.”
Iselin svarede ikke.
“Er du uskadt?” ville Blix vide. “Er du kommet noget til?”
“Han ramte ikke.”
“Ramte ikke? Hvad mener du?!”
“Han skød efter mig, far!”
Iselin talte i staccato, som om hun var iskold. Hun gispede igen.
Blix trak en hånd hen over hovedet.
“Okay, bliv, hvor du er, men ring 112,” sagde han. “Med det samme. Og så ringer du til mig bagefter. Jeg kommer så hurtigt, jeg kan.”

Brogeland løftede hagen mod Blix, der trak skuldrene en smule bagud.

“På det her tidspunkt vidste du altså ikke, hvad der var sket i Kovics lejlighed?”

“Nej, jeg vidste kun, at der var sket *noget*. Jeg prøvede at ringe til hende – altså Kovic – lige efter at jeg havde talt med Iselin, men hendes mobil var slukket. Eller – jeg fik i hvert fald ikke noget svar.”

“Du ...”

Brogeland bladede i bunken af papirer, som lå i hans skød.

“Du ringede klokken 16.42?”

“Hvis det er det, der står i dine papirer,” sagde Blix og nikkede mod bunken. “Jeg var ikke så optaget af klokkeslættet.”

“Var Emma Ramm hos dig allerede der?”

“Nej, jeg tog fra seminaret alene.”

“Talte du med hende, inden du tog af sted?”

Blix nølede et sekund, før han rystede på hovedet.

“Jeg sagde bare til hende, at jeg var nødt til at løbe.”

“Du sagde ikke, at der var sket noget?”

“Nej, men det tror jeg godt, hun kunne regne ud.”

Brogeland skrev en kort notits. Blix ventede på opfølgende spørgsmål om arten af hans relation til Emma. Han var ikke klar over, hvor meget Brogeland vidste.

“Okay,” sagde specialefterforskeren. “Du forlod seminaret og kørte tilbage til Oslo. Hvad skete der så?”

*

De blå blink på bilens tag fik de andre bilister til lydigt at trække ud i vejsiden. Blix justerede sit headset, så han bedre kunne høre. Han havde haft Iselin i øret, lige siden han satte sig ind i bilen, men hidtil havde der været tale om envejskommunikation. Han havde prøvet at få hende til at uddybe, hvad der var sket, og hvad hun havde oplevet, men Iselin havde virket fjern og svaret med enstavelsesord.

Idet han passerede afkørslen til Smestad, spurgte Blix, om hun kunne se den patrulje, der var på vej.

“De kommer.”

“Kan du se dem nu?”

Intet svar.

“Gå hen imod dem,” sagde Blix.

Undervejs havde han forsøgt at berolige hende med, at manden, der havde skudt efter hende, med al sandsynlighed ville være på flugt, og at han næppe ville løbe rundt og lede efter hende på St. Hanshaugen. Men han tvivlede på, at Iselin havde registreret det.

“Bare fokuser på politibilen,” sagde han, mens han overhalede en taxi. “Giv dig til kende.”

Han fik ikke noget svar.

“Iselin,” sagde han bestemt. “Giv dig til kende. Vink. Lad dem vide, at det er dig, de skal hente.”

Iselin trak vejret dybt, som om hun tog sig sammen.

Stemmer i baggrunden. Hvem det var, kunne han ikke høre, men gennem årene havde mange i Politihuset mødt Iselin, og endnu flere kendte hende af udseende. Selvom hun ikke ville være i stand til at vinke eller sige noget, var der en god chance for, at de ville opdage hende og hjælpe hende.

Opkaldet blev afbrudt.

Blix så på mobilens display og gruede for, at Iselins frygt skulle vise sig at være berettiget. Han skulle til at ringe hende op igen, da der tikkede en sms ind fra et ukendt nummer.

“Din datter er i sikkerhed. Eriksen.”

Blix anede ikke, hvem Eriksen var, men det spillede ingen rolle. Det vigtigste var, at der var blevet taget hånd om Iselin. Han kunne sænke skuldrene.

Han svingede af mod Majorstua og var taknemmelig for, at de blå blink fungerede som en plov i trafikken. Han var hurtig fremme ved Geitmyrsveien, hvor Kovic havde boet de seneste 11 måneder. Blix havde været der flere gange, også til indflytningsfesten. Han havde følt sig gammel blandt alle vennerne og veninderne. De hovedsagelig yngre kolleger. Han var gået tidligt, som han altid gjorde til fester. Kovic havde været lidt såret over det.

De blå blink et par hundrede meter længere fremme gav ham et skarpt stik i brystet. Han så uniformer ude på gaden og folk, der havde stillet sig op uden for afspærringerne og filmede eller tog billeder. Og så på hinanden med bekymrede blikke.

En lægebil svingede ud og kørte derfra. Blix overtog den ledige plads og var ude af bilen, inden motoren var faldet til ro. Rotorblade fra politihelikopteren klappede i luften over ham.

Han trak sit tjenestebevis frem og viftede det foran betjenten, der holdt vagt ved afspærringen, bøjede sig ned under den og skyndte sig hen mod døren, der stod åben.

I trappeopgangen kunne han høre sine egne skridt slå tilbage fra væggene, tre trin ad gangen. Endnu en betjent stod og holdt vagt ud for indgangen til Kovics lejlighed. Han rakte Blix et par blå overtrækssko og trådte til side for ham.

Blix gjorde holdt ved dørtærsklen og fik vejret. Han forsøgte at forberede sig på synet, der ville møde ham, og huske på, at han var vant til at træde ind på et gerningssted. Det var også sket, at han havde været hjemme hos folk, han kendte, eller vidste, hvem var. Men denne gang var det anderledes.

Han tog overtræksskoene på og trådte et skridt indenfor. Så endnu et. Hans blik var stift rettet mod gulvet. Han kunne ikke hæve det. Ikke endnu.

Han lukkede øjnene. Trak vejret. Åbnede dem så igen. Og som om han var et kamera, der filmede i slowmotion, løftede han langsomt hovedet mod stuen.

Han blinkede et par gange og var ude af stand til at fokusere. Men bag ved og mellem de andre uniformer, der allerede var på plads, så han dele af en krop, der lå på ryggen på gulvet, den ene

arm ud til siden, den anden strakt lige op over hovedet. Som om hun rakte hånden op for at bede om ordet.

Hun havde et hul i panden i venstre side og en sø af blod under sig. Øjnene var åbne. Det fik Blix til at synke, først en gang, så en gang til.

“Gode gud,” sagde han lavt til sig selv.

Sofia Kovic var blevet henrettet.

“Hvad var dit forhold til Kovic?”

Blix så op på Brogeland.

“Hvad mener du?”

“Jeg mener – hvad var dit forhold til Kovic?”

Blix stirrede tavs på ham i nogle sekunder.

“Jeg var hendes chef,” sagde han en smule hårdere, end han havde tænkt. “Lige fra den første dag, hun begyndte i afdelingen. Desuden var jeg en slags mentor for hende.”

“Var det alt?”

“Og hvad mener du med det?”

Brogeland ventede bare på, at Blix skulle svare.

“Insinuerer du, at jeg havde et forhold til hende?”

“Jeg insinuerer ikke noget, jeg spørger bare?”

“Vi var kolleger,” sagde Blix. “Jeg er gammel nok til at være hendes far.”

“Det behøver ikke at betyde noget.”

“Nej, det har måske aldrig betydet noget for *dig*.”

Brogeland smilede skævt.

“Dine fingeraftryk var overalt i hendes lejlighed.”

“Min datter boede der,” svarede Blix. “Jeg har været der flere gange. Og jeg tror ikke på dig, når du siger *overalt*, for jeg har aldrig været i Kovics soveværelse.”

“Og det er du sikker på?”

“Aldrig,” sagde Blix. “Der har aldrig været noget af den slags imellem os.”

Samtidig mærkede han, at Brogelands spørgsmål gjorde ham

usikker. Som om Kripos lå inde med noget, der tydede på det modsatte. Han overvejede, om han kunne have forvildet sig ind i Kovics soveværelse, måske under indflytningsfesten, da de blev vist rundt, men nåede frem til, at han kun havde stået i døren.

Han rettede sig op i stolen igen.

“Er der nogen, der påstår andet?” spurgte han.

Brogeland svarede ikke.

“Hvornår var du sidst i lejligheden?” spurgte han i stedet.

Blix tænkte sig igen om.

“Måske for et par uger siden.”

“Og dine fingeraftryk er der stadig?”

“Jeg ved ikke, hvor omhyggelige de er med at gøre rent,” sagde han opgivende. “Tror du, jeg dræbte hende? Er det det, du sidder og fisker efter? Prøver du at finde ud af, om jeg havde et motiv til at dræbe hende?”

Inden Brogeland kunne nå at svare, fortsatte Blix:

“Jeg var til et seminar i Sandvika, da hun blev dræbt, hvis du allerede skulle have glemt det. Med 40 tilhørere. Og tror du så også, at jeg forsøgte at dræbe min egen datter bagefter?”

Brogeland fortsatte uanfægtet:

“Plejer du at tage på besøg hos dine kolleger?”

“Jeg har aldrig været på besøg hos *dig*, Brogeland, men det er nok, fordi du altid har været sådan en lort.”

Der blev stille i lokalet. Blix mærkede, hvordan det kogte i hans krop. Han syntes, at de bare spildte tiden, og at han selv gjorde det endnu værre ved at reagere, som han gjorde.

Han tog en slurk af sit vandglas foran sig. Tørrede sig på panden.

“Beklager,” sagde han. “Det sidste var unødvendigt.”

“Det er helt okay,” sagde Brogeland. “Jeg ved, jeg er en lort.”

Han smilede afvæbnende. Det satte Blix pris på.

“Har du brug for en pause?”

Blix rystede på hovedet. Og besluttede sig for at være så samarbejdsvillig som muligt, så han hurtigere kunne komme ud derfra.

“Men for at besvare dit spørgsmål: Nej, det er ikke almindeligt for mig at besøge mine kolleger. Men Kovic var noget særligt, det

vil jeg ikke lægge skjul på. Vi havde et godt forhold. Men der har aldrig været et amourøst øjeblik mellem os, kun kollegial omsorg og respekt, sådan som der bør være.”

“Hun var noget særligt, siger du. På hvilken måde?”

“Hm ...”

Blix tænkte sig om.

“Det er svært at forklare,” sagde han. “Men hun var dygtig og arbejdsom med et ægte engagement. Altid parat til at yde en ekstra indsats og vende hver en sten. Hun var også langt den yngste på afdelingen, og for os, der er lidt oppe i årene, var hendes energi smittende. Alle kunne lide hende.”

Han rystede på hovedet og udstødte et suk.

“Det lyder, som om jeg sidder her og giver hende en anbefaling.”

Brogeland noterede på sin notesblok. Blix kunne ikke se hvad.

“Emma Ramms fingeraftryk var også i Kovics lejlighed,” fortsatte han.

“Emma og Kovic var blevet gode venner i løbet af de sidste par år,” forklarede Blix. “De trænede sammen, blandt andet. Cyklede. I hvert fald af og til. Emma kendte – kender – også min datter.”

Han standsede sig selv. Tænkte igen på Iselin. Den livløse krop. De lukkede øjne. Han satte sin lid til, at kirurgerne vidste, hvad de gjorde.

Brogeland betragtede ham i yderligere nogle sekunder.

“Hvad gjorde du, da du var kommet ind i Kovics lejlighed?”

Blix tænkte sig om.

“Jeg gik op på Iselins værelse.”